

Eesti võistkonna reisikiri rahvusvaheliselt matemaatikaolümpiaadilt 2003 Tokyos

JUHAN ARU, OLEG KOŠIK, EMILIA KÄSPER,
ALEKSEI LISSITSIN, AGO-ERIK RIET, LAUR TOOMING,
JAAN VAJAKAS

10. juuli ehk pikk reispäev. Emilia

10. juulil 23.30 (Jaapani aja järgi 11. juulil 05.30). Maa ja taeva vahel.

Et minu järjepidevad pingutused magama jääda pole vilja kandnud – iga kord, kui tundub, et vot nüüd tuleb uni, küsib Oleg kõrvalpingilt reipalt: “Noh, ei õnnestu, jah?” –, on paras aeg reispäeviku-ga algust teha. Kõigepealt muidugi tutvustame peategelasi. Niisiis, 2003. aasta IMOle Tokyosse sõidavad Oleg Košik, Aleksei Lissitsin, Ago-Erik Riet, Jaan Vajakas, Juhan Aru ja Laur Tooming. Lisaks on neil kantseldada ka deputy – mina, Emilia Käsper. Võistkonna liider Jan Willemson on juba Tokyos ja arvatavasti magab hetkel õilsa und.

Reis on alanud – ptu-ptu-ptu! – viperusteta. Lennukis (tuleme Kopenhaageni kaudu) ei ole seekord suuremat IMO-mõllu näha, ainult Soome tiimi olemegi siiani kohanud. Seevastu lennuk ise on *top-notch* – iga istme küljes oma pisike ekraan ja ruumi ka laiemalt kui Lufthansa silgupütis. Juhan hiiliski kuskile vabadele kohtadele magama, lubades, et kui teda ära ajama tullakse, siis ütleb ta “Me Juhan!” ja keerab teise külje. Ühesõnaga, poisid on igati hakkajad ja siiani olen ma suutnud oma deputy-staatust õigustada vaid paari demonstratiivse kuueni lugemisega lennujaamas.

Aga nüüd ma proovin ikkagi tsipa tukkuda.

(Järgmisel päeval.) Lennukis tukkumine ei õnnestunudki. Aga ehkki Oleg arvas, et elamistingimused “jätavad soovida”, olen mina oma pooleteist voodi suuruse toakesega igati rahul, sest erinevalt varasematest kogemustest siin a) pole prussakaid ja b) on kondit-

sioneer. Ka poisid nägid täna juba üsna puhanud välja ja tundub, et aklimatiseerumine kulgeb üsna valutult.

11. juuli ehk ajavahega kohanemise päev. Ago-Erik

Kuutõbised.

Nagu arvata võib, ei saanud lennukis õieti keegi und. Kella viie paiku hommikul otsustasid Emilia ja Oleg, et maailmas on liiga palju matemaatikaülesandeid, millest nemad kuulnud pole, ja alustasid tudeerimist – valju konsulteerimise tulemusel langes üks ülesanne ja ärkasid laisemadki matemaatikud. “Hommikul ma tõusen vara,” teen palju harjutusi etc. ütleb juba laulusalngi.

Nelja tunni pärast istusime bussis. Meie giid Kadri (jaapani keeles Kadori) Ollino, kes muide on eestlane, jutustas jaapanlastest. Kolmetunnine bussisõit Tokyo äärelinnast ühte linnakeskusesse suigutas paariks minutiks mõnegi matemaatiku õndsasse pilvelõhkujajunenägude riiki. Aleksei arvates selline nagu aknast avanev pilt oligi lõpmatus: majad, pilvelõhkujad, teed kuni uduga looritatud silmapiirini.

Tuikumine jätkus olümpiakeskuses, kus segaduste ja ootamise vaheajal anti riisi vetikasupiga (õnneks oli lisaks teisigi toite). Lõpuks jõudsime ka enda kõrgtehnoloogilise elektrisüsteemiga hotellituppa: tuled ja konditsioneer töötasid eeldusel, et toavõti asub õiges kohas. Õues möödusime igal sammul mõnest hot-dogi-, pileti-, telefonikaardi- või joogiautomaadist. Lifti sisenemisel tervitati meid, paluti jala ette vaadata ja kohale jõudes teatati korruse number – seda kõike muidugi jaapani keeles. Mõned aparaadid rääkisid siiski ka inglise keelt.

Mitmed tunnid nänniootamist melu keskel, veel mõni ülesandelahendamise-tund andis matemaatikutele kuutõbise välimuse ja käitumise. Siin ma nüüd istun ja kirjutan päevikut pärast üle 30-tunnilist ülevalolekut. Seda ei saa Emiliale süüks panna – lennuk, buss ja hotellituba ei suutnud meie matemaatikuid panna loobuma kõigest uuest ja huvitavast, olgu selleks hieroglüüflugemine või niiskes +30 kraadiga ilmas jalutuskäigud.

12. juuli ehk avamise päev. Laur ja Oleg**Laur 12. juulil kell 10.30.**

Pärast ligi kahepäevast ärkvelolekut (kuigi mina, erinevalt enamikust teistest, isegi uinusin lennukis mõneks tunniks) tuli eile õhtul uni eriti kiiresti. Mina, Juhan ja Jaan elame toas nr. C107, teised poisid kõrvaltoas (C106). Meie tuba ärkas kell 7.30 Juhani äratuskella valju piiksumise peale. Pärast hommikusööki (lihapallid, viinerid, veidi kartulit ja 4 erinevat saia) pidime mõnda aega kõrvaltoa elanikke ootama, kes nii vara tõusta ei viitsinud – arvatavasti seetõttu, et eile õhtul lahendasid nad koos Emiliaga kaua Aleksei leiutatud funktsionaalvõrrandit $f(x^2) = f(x)^4$.

Kui lõpuks kokku saime, üritasime kinni panna korvpalliplatsi, mille leidsime juba eile ja mis vägagi ilus on. Alguses kästi Emilial liider kohale kutsuda ning ta pidi juhtima tähelepanu oma kaelasil-dile. Siis öeldi meile, et platsi kasutamiseks tuleb aeg kinni panna. Pärast mitut katset sai selgitatud, et seda me teha tahamegi. Lõpuks selgus kurb tõde – järgneva 3 päeva jooksul, kui meil aega on, on plats küll vaba, kuid “reeglid ei luba” seda kasutada. Nii et – ei mingit korvpalli. (Emilia: selle peale tuleb meelde Korea giidide lööklause: “It’s impossible!”)

Teised läksid praegu ujuma (selleks tuli reeglite järgi enne poest ujumismüts osta), mina ja Jaan istume veel toas. Vähemalt mina olen kohaliku õhuga juba veidi harjunud – konditsioneeritud tuppa sisenedes hakkab veidi jahegi.

Oleg, 12. juuli 13.30.

Istume siin Arts Buildingu suures hallis ning ootame avatseremoonia algust. Elutingimuste kohta ütlen veel seda, et nad on üldiselt normaalsed. Eelmise aasta “luksuslikkusega” (nagu väljendus Emilia) neid võrrelda ei saa. Toad on siin neljased, eelmisel aastal olid ühesed, meil ei ole eraldi tualettruumi, duširuumid asuvad hoopiski teises majas...

Nüüd algas ka avatseremoonia ning üks onu räägib midagi jaapani keeles. Siin nägime esimest korda Jani, kes koos teiste võistkondade liidritega ilmus korraks lavale. Hetkel räägitakse ka inglise

keeles, kuid siiski on ka sellest jutust raske aru saada. Üldiselt tuleb tunnistada, et jaapanlased ei oska inglise keelt, nagu oligi karta.

Aga nagu Ago on kirjutanud, Jaapani kõrgetasemelise tehnikaga saame kokku igal pool. Juba lennujaamas oli 100 meetri läbimiseks ette nähtud spetsiaalne rong, igas WC-s on infrapuna.

Üllatuseks osutus see, et korraldajad ei pakkunud kohapeal rätikuid. Nii tuli mul ja Alekseil tasuda nende eest poes 820 jeeni (umbes 90 krooni). Õnneks saime eile igaüks 5000 jeeni taskuraha, rahatähed värskelt trükitud.

Vahepeal käisime laval ka meie – seal käisid pärast mitme tõsise näoga mehe tervituskõnet kõikide võistkondade võistlejad. Praegu aga käib jaapani traditsioonilise muusika kontsert. (Emilia: “Tõsiste nägudega meeste” tervituskõnede ajal lasid mõlemad mu naabrid – Prantsusmaa ja Lõuna-Aafrika Vabariigi deputy’d – silma looja.)

Laur järgmisel päeval 12. juuli kohta.

Pärast avamist käisime veel koos Kadriaga veidi linna peal ringi – täpsemalt lähedalasuvas Meiji templis. Kadri rääkis meile palju huvitavaid fakte jaapani kultuuri, keele ja kommete kohta. Nägime ka traditsioonilisi jaapani pulmi, mis pidavat selles templis tavali- ne nähtus olema. Mina sain õhtul telefonikaardiga koju helistada – 1000 jeeni (veidi üle 100 kr) eest sai rääkida paar minutit. Üritasime ka soojenduseks ülesandeid lahendada, mis pärast väsitavat päeva küll eriti edukalt ei läinud.

13. juuli ehk esimene võistluspäev. Laur

Täna oli üks neist kahest päevast, kus meil tuleb lahendada 3 ülesannet. Need olid tulemuste järgi otsustades rasked. Mina olin ainus, kellel enda arvates õnnestus üks ülesanne lahendada (esimene). Käisime veel veidi pikemalt linna peal ringi: peamiselt erinevates poodides, näiteks ühes tehnikapoes ning nn saja jeeni poes, kus kõik kaubad maksid 100 jeeni (+ käibemaks). Siis olime veel ühe keerulise nimega kõrghoone (Ago: Tokyo valitsuse hoone) tipus ja nautisime vaadet. Tagasi sõitsime metrooga. Koju jõudes üritasime veelkord 2. ülesannet, mis jäi kõigil lahendamata, aga mille jaoks ideid leidis, käsile võtta. Juhan väidab praegu, et tal on lahendus

käes. (Hiljem: ta siiski eksis.) Loodame, et homme läheb paremini.

14. juuli ehk teine võistluspäev. Aleksei

[Translit] Nu vot i vse. Sorevnovanija zakontshilis?, a 4uvstva udovletvorenija ja 4to-to ne oshushshaju. Jan provel sorevnovanija po tomu, kto ugadajet, skol'ko naberet ballov. Tak vot, mne ostajetsja teper' toljko nadejatsja na te 2 o4ka, 4to ja ukazal. Moi sosedi po komnate (ili tak nazōvajemōi starshij komandnōi sostav sbornoj estonii :) dolzhny byt' v teh zhe neveselyh razdumjah, 4to i ja. Horosho, hotj ostaljnaja tshastj komandō ne podka4ala. Jaan, Juhan i Laur imejut po kpainei mere po odnoi reshenoj zadatshe kazhdōi. Posle obeda probilis' s Olegom k internetu i otpravili pisjma domoi. Ostaljnōje kuda-to zapropastilisj.

(Oleg: ennustusvōistlusel ennustati endale punkte nii)

Oleg 0

Aleksei 2

Ago 5

Jaan 6

Laur 9

Juhan 9

15. juuli ehk spordipäev. Juhan ja teised

Hommik tuli kiiresti, vähemalt piisavalt varajaselt, et ruumi C107 erkpunane äratuskell sarnaselt eelnevatele hommikutele mitu minutit enne pläriseda jõudis, kui keegi oma käega teda vaikima sundis. Hommikusōök oli igati standardne, kuigi mina loobusin täna jällegi isuäratava maitsestatamata valge riisi asemel muude roogade kasuks. Sarnaselt möödusid ka teised toidukorrad, kuid nendel ma pikemalt ei peatuks.

15. juuli oli just see päev, kus võis spordisaali kasutada iga IMO-ga seotu, nii noor kui vana (jah tõesti, ka vanahärrasid leidis saalis piisavalt). Eestis kohtab sarnast spordikompleksi nagu meie majutuskülas üsna harva: terve saali tagaruum oli täis erinevat ja kõikehõlmavat spordivarustust, isegi füüsilise spordi vältijatele leidis lauamänge. Minu jaoks oli kõige ligitõmbavamaks muidugi korvpalliplats, kuhu juba varakult kanda kinnitasin. Sport loob sõprust,

mänguhuvilisi oli omajagu ja täisväärtusliku kossumatši huvides peeti läbirääkimisi mitmes keeles, sealjuures püüti oma arusaami selgitada ka lihtsalt käte ja ilmekate pilkude abil. Tore oli, mulle meeldis eriti aasia päritolu matemaatikutega mängida, kuna pikemana oli tore nende viskeid halastamatul pilgul blokeerida.

Kõige levinumateks spordimängudeks saalis olid korvpall, jalgpall, võrkpall ja lauatenis, mänguhoos oli nii poisse kui tüdrukuid. Peale lõunat harrastaski 2/3 eesti meeskonnast lauatennist, mina siis esimest korda. Oma õhtu lugesin kordaminekuks, kui pärast ühele mongoollasele veel lauatennises pähe õnnestus teha.

Et ka Jaapani kultuurist osa saada, käisime Olegi ja Lauriga Jaapani rahvatantsu vaatamas. (Tegelikult oli küll nii, et me Olegiga lihtsalt sattusime sinna, mina lootuses Laurilt võtit saada ja Oleg lootuses robotišõud näha. Laur nautis seal ka eelnevaid etendusi). Õhtul kirjeldas Laur toimunut kui midagi imelist, enneolematut ja kordumatut (otseloomulikult iroonilise alatooniga). Ago-Erikuga käisime ka Jaapani hieroglüüfikirja õppimas. Kümned paberid said professionaalse varustusega täis pintseldatud, kuid kaasa haarasin mina küll vaid õpetaja tehtud teosed. Eestlased paistavad ilmselt ligitõmbavad ja huvitavad, nimelt intervjueriti meid selle sama õppetunni ajal (või vähemalt üritati intervjuerida). Me võime veel kuulsaks saada! Õhtut ilmestas veel pikk, salakaval ning siiski igati lõbus vestlus meie toas. Aktiivsed osavõtjad peale minu olid veel Laur ja Ago-Erik ning passiivsem osavõtja Jaan, kes ainult vastas meie retoorilisele küsimusele “Ega sa ometigi maga, Jaan” lihtsalt ja keerutamata “Magan küll.”

Ei saa lõpetada tänast sissekannet kiitmata meeskonna liidreid. Koordinatsioon edenes kenasti, punkte tuli tunduvalt rohkem kui enne loodetud. Suur aitäh teile, Jan ja Emilia.

Oleg järgmisel hommikul

Meie kokkusaamine jaapani kultuuriga osutus tegelikult väga lühikeseks. Mitmetunnilisest programmist said vaadatud vaid jaapani tantsud. Pärast veerandtunnist lahkusime meie kolmekesi (mina, Juhan ja Laur) saalist suures vaimustuses. Mõned inimesed saalis selle suurejoonelise etenduse ajal aga hoopis magasid. PS. Jan

ja Emilia olid eile tõesti tublid. Minu ennustatud 0 punkti asemel saan tervelt 10.

Laur mitu päeva hiljem

Vahetult enne jaapani tantsu olin mina Eesti võistkonnast ainukesena tulnud vaatama samas saalis toimuvat robotidemonstratsiooni. Tegu oli väidetavalt maailma kõige parema inimese moodi kõndiva robotiga Asimo, kes suutis isegi trepist üles-alla käia, kõndida tagurpidi, pöörata sujuvalt vasakule-paremale jne. Eelnevalt näidatud videoklipist selgus, et selle tehnoloogia väljatöötamine oli kestnud umbes 15 aastat. Kahjuks polnud see etendus järgnevast tantsust sugugi huvitavam.

16. juuli ehk koordinaatsiooni- ja ekskursioonipäev. Emilia ja Jaan

Emilia:

Istun siin peamaja ees ja loodan, et Jan suvatseb geomeetriakoordinaatsiooniks üles ärgata. Sellest koordinaatsioonist sõltub paljutki. Nimelt on Juhani muidu korrektse lahenduses umbes pool üsna ilmselt lauset puudu, ja see pool lauset võib talle maksma minna kui mitte rohkem siis diplomi (honourable mention täislahenduse eest). Poisid ise läksid giidiga linna peale ega pea oma lõplike tulemuste pärast enne õhtut muretsema.

Üldiselt on koordinaatsioon kulgenud täiesti rahuldavalt. Viien-das ülesandes (võrratus) küll kargas meie laua äärde üks ümmargune peenehäälnne koordinaator, kes üritas ümber lükata shortlistis esitatud lahendust (täpsemini Olegi lahendusideed, mis oli shortlistis esitatuga identne). See tal muidugi ei õnnestunud. Õhtu viimast, teist ülesannet, lasi Jan minul rääkida. Mul ei õnnestunudki midagi vussi keerata ja saime kõik plaanitud punktid kätte.

Nagu Jan oma päevikus juba kirjutas, on poiste lähedalolekust kõvasti kasu olnud. Eilegi võis nautida vaatepilti, kuidas Jan ja Ago seisavad kottpimedas õues tänavalaterna all ja üritavad üheskoos selgusele saada, millisel kolmeteistkümnest varesejalgedega täidetud leheküljest asub müstiline punkt K, millele ühegi jooniseta lehel viidatakse. Või umbes nii :)

Vahepeal pidin sisse kolima, sest hakkas jälle sadama. Ehkki enamik põhjamaalasi näib siinse kliimaga rahul olevat, tunnen mina puudust Eestis valitsevast 30-kraadisest kuumusest.

Võistluspäevadel olen siin aktiivselt tegelnud ka kaubandusega. Täpsemini, jaganud deputytele Eesti ülesandeid ja saanud hunniku samasuguseid vihikuid vastugi. Ent lisaks ülesannetele jagatakse siin ka pastakaid (vajalik), võtmehoidjaid (vähem vajalik), märke (veel vähem vajalik) ja just praegu pistis prantslaste deputy mulle pihku mingisuguse pulga, mille üks ots on sisalikukujuline ja teises otsas on kummist iminapp. Kui ma välja mõtlen, mida sellega tehakse, annan teada.

(Hiljem) Julk osutus pastakaks. Vahepeal on aga selgunud meie tiimi lõplikud skoorid:

Juhan	1	3	0	7	1	0	12
Oleg	7	1	0	0	2	0	10
Aleksei	1	3	0	0	1	0	5
Ago-Erik	2	0	0	3	0	0	5
Laur	7	1	0	1	1	0	10
Jaan	5	0	0	0	0	0	5
Kokku							47

See tähendab, et tiim sai kamba peale 16 punkti rohkem, kui nad ennustasid :)

Jaani:

Pärast hommikusööki pidime kell 9.00 oma giidi Kadriga kokku saama, et Tokyo peale ekskursioonile minna. Ekskursioon algas (hiljem päeva jooksul juba koomiliseks muutunud) hilinemisega. Juhan, Laur ja mina jõudsime kohtumispäika umbes 10–15 minutit pärast üheksat, pärast meid tulid Ago-Erik ja Oleg ning kui lõpuks Aleksei kohale ilmus, oli lepitud ajast juba kolmveerand tundi möödunud. Selle üle meie giid muidugi väga rõõmus ei olnud. Et aga üritust veelgi viivitada, hakkas küllap taevast paduvihma kallama, kui olime olümpiakeskusest mõnesaja meetri kaugusele jõudnud. Nõnda pidid osad meist veel veerand tundi ootama, kuni teised, kes sää-

raste loodusnähtustega polnud arvestanud, toas vihmavarjude järel käisid.

Edasi sõitsime kahe rongiga ühele Tokyo juurde loodud tehisaarele, kus asus MeSci teaduspark-muuseum. Seal sai näha igasuguseid huvitavaid asju, näiteks automaatset tolmuimejat, mis ise toas ringi liigub, roboteid, sai kujutleda elu kosmoselaevas jne. Põhiteemad olid keskkond, robotid ja anatoomia (närvüsteem ja geneetika). Et soovitatav korruste külastamise järjekord oli 1.-5.-3. korrus ning 3. korrus osutus juhtumisi kõige huvitavamaks, hilines meie kokkusaamine jälle pool tundi. Igatahes mina tahtnuksin veel pool tundi seal muuseumis olla.

Pärast muuseumikülastust puhkes vaidlus söömise ja ujumise pooldajate vahel, otsus langes esimeste kasuks ning söögipaigaks sai kõige tavalisem McDonalds. Seejärel üritasid Juhan, Oleg, Ago-Erik ja Aleksei kohalikku randa ujuma minna. Sildid hoiatasid vees leiduvate (ilmselt siiski mitte eluohtlike) raide, krabide ja millimalikate eest. Inimasustus oli rannas üpris hõre. Suure veereostatuse tõttu otsustati lõpuks ikkagi ujuma mitte minna ja nõnda ainukordne võimalus Vaikses Ookeanis supelda käest lasta (järgmine võimalus tuleb ehk ülejärmisel aastal Mehhikos...)

Tagasiteel katsetasime Jaapani transporditöötajate tähelepanuvõimet, üritades osta kogu kambale (s.o. 6 võistlejat) lapsepileteid (lapseks loetavat Jaapani metroos tegelikult 5-11-aastaseid ? inglise keeles selle kohta märke puudus). Tähelepanuvõime osutus oodatust paremaks, sest jäime vahele ning vaatamata sellele, et püüdsime teha näo, nagu ei mõistaks me sõnagi inglise keelt ega seda mida jaapanlased meile seletada püüdsid, tuli kõigil täiskasvanupiletid osta (pettuse ulatus oleks seekord olnud $6 \cdot 150$ jeeni, sest lapsepilet maksis 160 ja täiskasvanupilet 310 jeeni). (Oleg: ostetud lapsepileti eest raha saime õnneks siiski tagasi).

17. juuli ehk Disneylandi päev. Oleg

Tundmatu autor:

Terve päev oli ette nähtud (nagu IMO! kombeks olevat) Disneylandi külastamiseks (Ago: täpselt sellist kommet vaevalt IMOlastel on

:). Selleks otstarbeks olid ette nähtud 15 bussi, mis 500 osavõtjat lõbustusparki toimetama pidid. Meie võistkonna kogunemine parklas kulges samuti viivitusega, sest Oleg oli oma toa võtme ära kaotanud (toa uks oli õnneks lahti). Pärast võtme õnnelikku leidmist toast voodi pealt viis buss meid üsna kiiresti pärale.

Oleg 19.07 Tokyo-Frankfurt lennukis, kell 10 hommikul saksa aja järgi – Disneylandist

Pärast turvakontrolli läbimist ning pargi territooriumile sisenemist leppisime kokku, millal ja kus koguneme lõunasöögiks. Siis läks Kadri oma teed, natuke hiljem lahkus ka Aleksei. Ülejäänud viis püsisid veel koos kuni lõunasöögini. Aega oli palju (kuni kella kümneni õhtul) ning seega sai sõita igal vähegi huvitaval atraktsioonil. Kuigi kartsime, et Disneyland on mõeldud peamiselt väikestele lastele, oli seal kokkuvõttes päris lahe. Mulle vähemalt see üritus meeldis. Probleemiks olid vaid järjekorrad, mõnede atraktsioonide pääsemiseks tuli seista paarkümmend minutit. Vahel olid abiks kiirpääsud (Fast Pass), millega sai populaarsematele atraktsioonidele kindlal ajal ilma järjekorras seismata.

Lepitud ajaks (13.30) kogunesid kõik õigesse kohta, puudus vaid... Kadri, kes ise tavaliselt pahandas, kui me hiljaks jäime (nagu Jaan juba mainis, selline asi juhtus päris tihti). Tõsi küll, selgus, et meie giid hilines mitte tema süü tõttu.

Pärast lõunasööki sõitsid Ago ja Juhan kahekesi linna, et seal mingis kaubamajas suveniire vaadata, ülejäänud aga jäid kohale. Minuga koos olid veel Laur ja Jaan. Tegelikult olid Disneylandis peale atraktsioonide ka muud huvitavad asjad. Paar korda päevas toimus Disney peategelaste osavõtul suurejooneline paraad, õhtul oli pargis suur ilutulestik. Peaväljakul käisid veel mitmesugused üritused. Halb oli aga nende juures see, et sel ajal ei saanud pargis vabalt liikuda. Segasid natuke ka maa peal istunud rahvamassid. Tundus isegi, et niisugune istumine on jaapanlaste lemmik vaba aja viitmise viis.

Õhtusöögile minekuks valitud kogunemiskoht osutus aga mitte just kõige paremaks. Selleks oli Omnibussi peatus pargi keskel, kuid määratud ajal toimus peatänaval järjekordne etendus ning selle töt-

tu saime kokku tervelt veerand tundi hiljem.

Maagiline Puhh. Ago

Disneyland jättis mullegi oodatust parema mulje – hommikul käis peast läbi mõte hotelli jääda, hiljem sain aru, et seda ma oleks kahetsenud. Sõitsime enamasti kiirpääsmetega atraktsioonidel – oli kindel, et need on põnevamate hulgas. Ja kui jõudsime Pooh's Hunny Hunt'i juurde, avanes meile uskumatu pilt: kell oli 11 hommikul, aga kiirpääsmeid jagati kella 18-ks õhtul. Aleksei võttis juba hommikul järjekorda. Elav järjekord oli aga ligi 2 tunni pikkune. Kõik see tekitas meis üha kasvavat uudishimu. Mõttes olid matemaatikud ja Kadri ammugi otsustanud, maksku, mis maksab, meejahil läbi teha. Kadri oletas isegi, et seal antakse purk mett kaasa.

Tulles Juhaniga kaubanduskeskusest, leidsime, et meil on veel 2 tundi õhtusöögi jaoks kokkusaamiseni aega, ja meis vormus üha kindlam kinnismõte Puhhi meejahist. Jõudes elavjärjekorda, tundus 70 minutit ennustatavat ooteaega köömes, võrreldes eesootava elamusega. Senised atraktsioonid - eriti Äikese-, Sulpsu- ja Kosmosmägi (Thunder, Splash ja Space mountain) – olid jätnud Disneylandist üha paraneva mulje. Algas piinarikas 70 minutit ootamist. Meie taga seisis mustanahaline ameeriklase välimusega mees oma jaapani perekonnaga: naine ja kaks väikest last. Temalt saime teada, et tegu on uue – ja seetõttu popi – atraktsiooniga – kuid meeski ootas põnevusega ja teadmatuses. Mis imeasi võis küll meid ees oodata? Vahest tohutud Ameerika mäed – suuremad kui 3 eelmist kokku, vahest vesi või ootamatud õudused, mis tulevad maa pealt ja maa alt (inside joke: Juhanil oli himu sõita rongiga, mis sõidab maa peal ja maa all)? Ootamine oli piinarikas. Järjekord liikus edasi teosammul, aga pidevalt - nii et isegi maas istumisest ei tulnud midagi välja. Minu veepudel oli tühi ja Juhanil jooki polnudki. Palavuses piinlesime kui kalad kõrbes. Kurk kisendas: “Juua! Juua!”, ratsionaalne matemaatikumõistus ning seklusjanu andsid vastuarargumente: 1) kui järjekord on nii pikk, siis väärrib Puhh ootamist 2) kui oleme juba nii kaua oodanud, ei maksa seda ootamist tühja lasta 3) seklus peab olema põnevaim kogu Disneylandis.

Palav päike paistis läbi niiskete pilvede aga omatahtsi. Nahk au-

ras ja higi voolas. Lohutust pakkus vaid aeg-ajalt kõlaritest kostuv mesilaste sumina vürtsitatud muusika.

Kui tund aega sai oodatud, jõudis nagu hea ingel meie teele joogikraan, mille vesi ei olnudki tühipaljas meeleepete. Juhan ja mina ahmisime seda jumalate jooki, ka joogipudel sai oma osa. Kärsitus valdas ka ameeriklast, kes pidi ju ka lapsi kantseldama. Lõpuks jätkus ootamine - küll natuke kiirenenud edenemistempoga – toas, milles paiknesid loogelise lindina stendid, kust võis lugeda ingliskeelset Puhhi muinasjuturaamatut. Ootusärevust varjutas see väikese pettumuspuhangu. Kahtluseuss aga taandus ja kohe kogusime ennast: peatse seikluse ootus hoidis üleval meie ja ka ameeriklase moraali. Käsitleb “Karupoeg Puhh” ju idamaade filosoofiat: muinasjuturaamat seintel võib olla ettevalmistus millekski suureks: kes ütles, et harjutamine, ettevalmistus või õppimine peab olema lõbus/huvitav? – igatahes jaapanlased nii üldiselt ei arva. Meie, Lääne inimesed ehk ei taba jaapanlaste peent huumorimeelt? Igatahes, põnevustunne oli kruvitud haripunkti, käed muutusid higiseks – ju see on lihtsalt väike nali, enne kui adrenaliin pannakse ojadena voolama ja saame tohutu elamuse.

Tõepoolest, sealt ta paistiski. Inimesed istusid neljakaupa kollastesse “meepottidesse” ja sõit võis alata. Esmalt viis pott meid vaatama videojuppe Puhhi seiklustest. Sõitsime edaspidi ja tagurpidi, vahepeal keerutas pott ka ühe koha peal. Kui Tiiger ekraanil hüppama hakkas, vetrusime meiegi temaga kaasa. Ja sealt paistiski juba silt “The End”. Mina, Juhan ja ameeriklane naersime südamest. 70 ootamiseminutit andis meile nii sügava elamuse, et soovitasime Puhhi teistelegi. Kirjeldasime seda umbes nii: “Hüppab, sõidab edaspidi ja tagurpidi, keerutab ringi. Väga lahe!” Pärast sööki olid kaaslased üles köetud. Jaan, kelle käest giid Kadri (kes oli juba Puhhi seikluses käinud) küsis, kas ta Microworld’i läheb, vastas küsimusega: “Kus Puhh asub?” Meie viljakandev lobitöö andis kõigile kustumatu elamuse. Kadri ostis endale Puhhi pildiga padja. Õhtul hotellis naersid kogu Eesti võistkond ja giid lakkamatult, nii kui keegi Puhhi mainis.